

הדבר עלה 1020 ל"י. אדלר שילם 440 ל"י. חתם על החוזה, במקום בו אמרו לו לחתום. קיבל הלואה בסך 580 ל"י, עזב את המעברה ונכנס לגור בדירתו החדשה, המורכבת מתדר אחד, פרזווז, חדרי נוחות ומטבח.

בפנקס האדום של אדלר בסעיף "מקצוע" היה כתוב: "בלתי יודע". אדלר עשה הכל: עבד בקטיף, בכביש, לפעמים לא עבד כלל. אולם הוא לא התמרמר: היתה לו דירה קטנה, אך דירה משלו. בינתיים נולדה לו בת. הוא ראה שאפשר להסתדר בארץ מבלי לדעת עברית, לא למד את השפה — פשוט לא היה לו פנאי.

הדירה לא תוחזר. והנה הגיעו זמנים קשים: בין אדלר וההסתדרות פרץ סכסוך. זהו הזמן להופיע לפני בית דין פנימי, מורכב משלושה שופטים.

השופטים אמרו לאדלר משהו בעברית, אך הוא הבין רק מלה אחת: "הסתדרות". רק כשתרגמו לו לאידיש, הבין שהוציאו אותו מן ההסתדרות. הוא רצה לערער על פסק הדין אך שלושת השופטים כבר הסתלקו. אדלר משך בכתיפו, הסתפק באמירת שלום.

כעבור ימים מספר קיבל אדלר מכתב מחברת נוח העובד, ממנה קנה את דירתו. החברת הודיעה לו שלפי סעיף 1 של החוזה עליו להחזיר את הדירה לרשותה.

אדלר נדהם: כל התשלומים שלו היו בסדר עד לחודש האחרון. הוא רץ למשרד לברר את פירושו של סעיף 1. בסעיף 1 נאמר: "המשטחן מצהיר שהוא חבר ההסתדרות הכללית של העובדים העבריים בארץ ישראל, וכי יודע לו, והוא מסכים, שיציאתו או הוצאתו מן ההסתדרות נחשבת כהפדת חוזה זה".

אדלר אמר שזה לא היה ידוע לו ושהוא אינו מסכים. ידוע לו רק שהוא חתם על החוזה, שילם כסף, ואיש לא הסביר לו שהוא צריך להיות קשור בשרשרת ההסתדרות עד סוף ימיו, אם אין ברצונו למצוא את עצמו ברחוב יחד עם בני משפחתו. הוא חבט בידלת ויצא, הפעם לא אמר אפילו: "שלום". טען אדלר: "לא הסבירו לי כלום כשהתחייבתי, רק הסתכלו כמה כסף אני משלם".

משה (אשר שמו נשמר בסוד) מסרטן הקיבה. רק ניתוח היה מסוגל להוכיח זאת בבטחון. אולם שלוש שנים של כאבים חזקים בקיבה וכאבי ראש בלתי פוסקים שיכנעו את כולם, כולל משה, שהאיש נגוע במחלה אנושה. מצבו החומרי של החולה היה אף הוא בכל רע. באחד הימים אול הלחם בביתו, והוא היה נאלץ להסתפק ב"20 גראם שום, במקום ארוחת צהריים. היה זה היום המאושר ביותר בחייו: ברגע בו כילה לאכול את השום, הירפו ממנו הכאבים. הוא ניצל את ההזדמנות, עבר לדיאטה של שום" (עד 50 גראם ליום), השיג תוצאות מפליאות: תוך שלושה חודשים נעלמו כאבי הראש והקיבה כלא היו.

תשובה קצרה: טשה עקב בעניין אחרי שיפור מצב בריאותו של קרובו, כתב מכתב ארוך למכון וייצמן, בו תיאר את התרופה החדשה. אולם התשובה שניתנה לו היתה קצרה ובלתי משמעת לשני פנים: לתגלית אין כל חשיבות בדעית. מוסדות רפואיים שונים בארצות הברית קיבלו אף הם מכתבים ממש; אבל דומה היה כי הם קשרו עליו קשר, החליטו לתמוך בדעתו של מכון וייצמן. התשובה הקצרה והמשמעת היחידה הגיעה אל משה פורקדי בימים הששי שעבר: האיגוד הרפואי האמריקאי הודיע לו שפרטי תגליתו יובאו לידיעתם של אנשי המדע החוקרים את מחלת הסרטן.

ביום ראשון בבוקר הופיע משה במשרדו, כולו זוהר משמחה; אולם הוא לא סיפר לחבריו על המכתב שקיבל. אפשר שהוא חשש שהם ינסו לכבד אותו במרק סרטנים מתובל בשום; ואפשר שהוא החליט לשמור לעצמו את כל מתיקות הידיעה על לואי פאסטר חדש שקם בישראל.

פנעים

גמ לנצח ההמולה והצעקות במשרדי הרבנות החיפה אית לא היו שונות באותו יום גשום השבוע, מאשר בימים אחרים. באחד הפרזווזורים בקומה הראשונה, על ספסל עץ ישי, ישבו זוג — בעל ואשה —

חלום בלהות

לעתים קרובות אני סובל מחלומות בלהות. זה בא אצלי בתור תגובה נגדית למציאות. אז אתמול היו בחירות. ברהובות היו כרוזים. ככרוז אחד היה כתוב: הצביעו בעד X!

מי גרם לאינפלציה? — אנחנו!
מי גרם לשטפונו? — אנחנו!
ומי הביא את המגפה השחורה? — רק אנחנו ואפסנו עוד! הצביעו X!

והכרוז של W אמר:
אורחים, טיגופת, הצביעו W ולא — זמכם בראשכם!
מי אבי השחיתות? — W
מי שרף את בית היתומים? — W! ומי בשם השטן הטביע בים את שארית תקוותנו — אם לא W? כי מוכר כסאות הכי ביול? — רק W הצביעו W ווי.

רק למפלגת O לא היה כסף, או הם כתבו כרוז קטן: הצביעו O. אנחנו הכי חזירים.

אבל זה, כאמור, היה חלום בלהות. וזה כלום נגד ההלומות הטובים שאני חולם לפעמים.

כוחה של האמת

האמת היא הנשק הנורא ביותר. אפשר להשתמש בנשק חם, בנשק קר, בנשק מוסר. אפשר להשמיץ, לזייף, להעליל, להטייל וזהמה, לזרוע שקרים נעתיים, להפוך את הלכך לשחור ולחיומר, לחלל כל קורש ולהניד "ידי לא שפכו את הדם". אני מודה שכל אלה הם מיני נשק יעילים ביותר ואני ממליץ עליהם לכל מי שעוניו להצלחה. אבל אין נשק נורא כמו האמת. אם אתה הולך ואומר את האמת לאנשים, את האמת הערומה והאכזרית ללא כחל וסרק, זה כמו להטייל פצצה אטומית.

תרגו לי להביא לכם דוגמה. היה לי חבר אחד, שהחליט מתוך יאוש לבחור בנשק הקיצוני הזה. אז הוא החליט ללכת מבית לבית ולהניד את האמת. מה התחלה לא היתה לו הצלחה גדולה. חשבו שהוא עתונאי או משהו כזה. אבל זה היה רק בהתחלה.

בסוף תפסו אותו, הוציאו לו את המעים ותלו אותו ברנלים עד שנפח את נשמתו. אחר כך השליכו את גוויתו לים, שם היא צפה כמו האמת על פני התיסטוריה. וזה מוכיח, כמו שאמרתי, שהאמת היא הנשק הנורא ביותר.

היא לא רצתה לעזוב את בניין בית ה"משפט. היא בכתה מרות, התחננה לפני גור שוטרים שביקשו מן השוטט לבטל את הז' דינו; אולם כחוליה המדיים הכל"יכולים היו הפעם חסרי אונים כתינוקות.

יום יום הופיעה לטיפה לפני השוטרים, צעקה, בכתה, התחננה: "אין לי מה לאכול. אין לי עבודה. הילדות מבקשות לחם. מה אתן להן?" השוטרים לא יכלו להשיב על טענותיה, לקחו אותה ואת הילדות למזון כמוך, כיבדו אותן בתה ועוגות.

השבוע חזרה לטיפה לבניין בית המשפט, שבה לשטוח את תחינותיה לרגלי השוטרים והפקידים — הפעם בשקט. היא השתנתה: שערותיה היו פרועות כתמיד, אך היא רותה והתחירה. היה נראה לעין שהיא רעבה לחם. מראה האם האומללה ויעזו את כל באי המקום, עורר מספר שוטרים ופקידים לפתוח בפעולה נמרצת: לפנות במכתב אל נשיא המדינה — אביו מגינו של כל ילד בישראל — לבקשו לחון את דוד כהן, להתחיר אל שתי בנותיו הקטנות. אמר פקיד אחד חתיק: "טוב! האיש הפקיר ילד אחד, אך המדינה מפקירה עוד שני ילדים". לטיפה מחכה עדיין לתשובה.

עולים
הסתנות פנימית

השעה היתה שלוש לפנות בוקר. מכונת הדיוטו ירוקה, מודל 1954, דהרה בתוך

הארץ

אלמנה עדינה, בת 40, בעלת דירה פרטית, בעלת בית חרושת לחיות (ידיעות אחרונות).
מדרכי דן, צה"ל
וגם סניף לתעשיית ילדים?
40 קציני צבא נאסרו במחנה עב"סיה, לאחר שניסו לשווא לערוך מרד נגד עבדול נאצר, ולהחזיר את מחמד נגיב המנוח אל השלטון (הצופה).
מאיר כהן, ירושלים
טוב האיה המת מן הכלב החי.
ארוני היושב ראש, חברי הכנסת הנחמדים! (ידיעות אחרונות).
זאב שוליוניגה, תל אביב
וראש הממשלה פשוט בבוהלה!

רונה נתגלה שיש לי גידול ולכן רוצה היא להיפטר ממני."

השניים ניגשו לבית הדין הרבני בלחיית גיסתה של ליוה והלה החליט שהפרוצדורה במקרה זה תהיה כרגיל: על הזוג לרדת לקו"מ מה התחנתה, לקבל טפסים המופנים ללש"כת הסעי, החייבת לחזות דעתה בקשר לגורל הילדים.

כשישבו על הספסל, חיכו לתורם לקבל טפסים אלה, פנה הבעל לפתע לגיטה בבקשה לסור הצידה, נכיוון שברצונו ללחוש סוד לאשתו. הגיטה, שבכל זאת חשדה במשהו, לא יכלה לסרב לבקשה זאת.

כעבור דקות מספר נשמעו צעקות אשה ב"מסדרון. הנוכחים שבתחילה לא שמו לב לכך, מתוך הרגל, ראו לפתע את ליוה קורסת ארצה בשלולית דם, שקלח מבטנה.

הגוסר, שהזעק למקום, לא הוכרח להש"תמש בכוח: "אני לא בורח. קראו למשטרה", אמר הבעל הצנום בשלוה גמרה.

עוד באותו ערב מתה ליוה בפציעה בבית החולים והבעל, נשאר עצור באשמת רצח. טען הוא להגנתו: "היא הביאה את הסכין וניסתה לדקור אותי. ניסיתי רק להתגונן". את אשר אירע באמת יברר בקרוב בית דין. אך הפעם לא יהיה זה בית דין רבני.

תולדות
מכתב לאבא

כאשר חרץ שופט השלום חיים זוהר, ה"ממושקף והמעוה את פניו, את דינו, שלח את דוד כהן (30) לחצי שנה מאסר, התיחשב רק בעבירתו החמורה של דוד: עזיבתו את בנו הקטן, ציון (8), שנולד לו מאשתו הראשונה (הנולד הזה 853).

דוד גרש את הילד מביתו הקטן, החבוי בין סמטאות יפוי, לא נתן לו אוכל, לא קנה לו בגד. ציון היה נאלץ לבנות לו סוכת קרשים קטנה בחצר, כדי להסתתר מפני ה"גשם השוטף, לגנוב לחם, כדי להתקיים. ה"שכנים הועיקו את המשטרה, וכאשר נעצר דוד והושם בכלא, העביר המוסד לעזרה סר ציאלית את ציון לקיבוץ בעמק.

השוטרים לא עזרו. כאשר הסיעה מכונת משטרה ירוקה את דוד לבית הסוהר, עמדה על המדרכה, לפני בית המשפט, אשה נמוכה, פרועת שיער ולידה שתי תינוקות: רחל היפהפיה (3) ולאה (1). היתה זאת לטיפה, אשתו השניה של דוד, עולה חדשה מטוניס.

פקיד משה קורקידי שום, על שום מה?

לם. לו היו מסבירים לי, לא הייתי חותם עלולא הוציאו הגה מפייהם; הם לא היו פנים החוה בכלל. לפחות כל יום שיורקו אותי מההסתדרות ומהבית? לא, תודה. הסעיף הזה נוגד לעיקרון של ח.פ.ש בני אדם. לא אעזוב את דירת, אפילו אם יהיה 101 סעיף פים כאלה!"

השבוע קיבל אדלר עוד מכתב — הפעם מבית המשפט השלום, תל אביב: חברת נוה" העובד תבעה אותו לדין, אולם הוא לא הר"פיץ — באותו יום נולד לו בן.

דעות
סרטן מתוכל

משה קורקידי (28) בא מתורכיה לישראל בהיותו בן 10. מעולם לא היו לו כל שאיפות מיוחדות. הוא הסתפק בחיים שקטים, עבודה חגוגית במשרדי מס'המותרות, בילוי בחברת נערתו; ואף על פי כן הוא משוכנע שהיא מצא את הדבר המבוקש ביותר משני עבריו מסך הברזל: את התרופה למחלת הסרטן.
* דבר המוזכר בגמרא: "חמישה דברים נאמרו בשום: ...הורג כניס שבבני המעיים." בבא קמא פ"ב.

לעולם לא יודע אם אמנם סבל קרובו של